

Der gik imellem Ingeniøreleverne paa den polytechniske Skole det Ord, at det var lettere at faa Rundetaarn til at spille paa Fortepiano end at bringe Per Sidenius bort fra en forrykt Idé. Sikkert var det, at havde han ofte vanskeligt ved at træffe en Bestemmelse, saa opgav han til Gengæld aldrig et en Gang fattet Forsæt, hvor meget det saa skulde koste ham. Med en egen studestædig Vilje og en sejt Udholdenhed, der ikke var uden Forbindelse med hans jyske Oprindelse, forfulgte han sit Maal og slap det ikke af Syne, selv om andre Interesser midlertidigt tog ham fangen eller Forholdenes Magt tvang ham til foreløbigt at indstille sin Forfølgelse. Og det var langt fra, at hans Iver afsvaledes, efterhaanden som Tiden led. Tværtimod. Hørte han ikke til dem, der fødte deres Planer fuldbaarne under et Begejstringens Højtryk, saa kunde til Gengæld et Indfald blive ved at gro i ham og i Tidens Løb slaa saa dybe Rødder i hans Sind, at dets Gen-